

МРАКОЛУНИЕ

КНИГА ТРЕТА

ДЖЕЙ КРИСТОФ

Превод от английски език

Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие Darkdawn

Copyright © 2019 by Neverafter PTY LTD
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2019
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2019
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2336-3

*До скъпите ми читатели –
и без вас не бих могъл да го направя*

Е, ето ни пак, мой благородни приятелю.

Види ми се, че е редно да се извиня. Както заради края на втория разказ за Мия, така и заради състоянието, в което те оставих. Стори ми се доста разстроен. Но спокойно, в този разказ, в този наш последен танц, всичко ще се изясни. Както обещах, ти стана свидетел на рождението ѝ, живя живота ѝ. Сега остава единствено смъртта ѝ.

Но преди да се впуснем в кръвопролития и заклание, нека опресня паметта ти, в случай че е неблагоприятна като моята. А после спокойно ще убием нашата свирепа кучка, нали?

Действащи лица

Мия Корвере – убийца от Червената църква, гладиат от Соколите на Ремус, а понастоящем най-позорно известната убийца в Айтрийанската република. Дете на неуспешен бунт, Мия вече от осем години води кървава вендета срещу мъжете, унищожили семейството ѝ.

След като открива, че Червената църква има пръст в убийството на баща ѝ, Мия скъсва отношенията си с убийците и се продава в един гладиатски колегиум. А след като печели Венатус Магни, Великите игри в Божигроб, тя се сблъсква едно след друго с няколко изумителни разкрития:

1. Малкият ѝ брат Йонен, когото е смятала за мъртъв, всъщност е откраднат от смъртния ѝ враг консул Юлий Скайва, който го е отгледал като свой син.

2. Йонен наистина е син на Скайва, което означава, че майката на Мия, Алин, е спяла с мъжа, който впоследствие нарежда екзекуцията на съпруга ѝ, както и собствената ѝ смърт във Философския камък.

3. Също като Мия, Йонен е здрачин, тоест притежава способността да владее сенките.

В края на Венатус Магни Мия убива великия кардинал Франческо Дуомо. Освен това очевидно убива Скайва и успява да си върне братчето, преди да се озове лице в лице със сигурната си смърт на арена, пълна с ураганни дракони.

...’Паст, онова беше наистина вълнуващ финал, нали?

Господин Благ – приятелчето на Мия от детските години. В зависимост от това кого питате, господин Благ е демон, спътник или привидение, изобщо същество, което се храни с човешкия страх. Изтъкан е от сенки и сарказъм. Въпреки отровното си остроумие той очевидно е дълбоко привързан към Мия. Само гледайте да не чуе, че го казвате на глас.

Явява се като котка, но и това, като повечето неща в него, не е съвсем достоверно.

Затъмнение – още един сенчест демон, бивш спътник на Касий, който пък е бившият Господар на Остриетата в Червената църква. Затъмнение се привърза към Мия след смъртта на Касий. Явява се като вълчица и двамата с господин Благ се погаждат като куче и котка.

Ашлин Ярнхайм – бивша послушница в Червената църква от ваанийско потекло. Ашлин предава Духовенството, за да отмъсти за баща си Торвар и едва не съсипва Червената църква. След като Мия осуетява заговора ѝ, Ашлин постъпва на служба при кардинал Дуомо, който я праща да вземе карта, водеща към едно тайно място в Древен Ашках – карта от жизненоважно значение за Червената църква. Понеже се бои от предателство, Ашлин урежда да нарисуват картата на гърба ѝ с архимично мастило, което ще изчезне в мига на смъртта ѝ.

Ашлин помага на Мия да спечели Великите игри и двете стават любовници.* След края на игрите Ашлин се сблъсква с Духовенството на църквата и консул Скайва – който си е съвсем жив – и разбира, че Мия е убила негов двойник, създаден от Мариел, тъкачката на плът, както и че Скайва е заговорничил с Червената църква с цел да отстрани окончателно своя съперник кардинал Дуомо.

* Пубертетски хормони, благородни ми приятели. Какво да се прави... – Б.а.

И сякаш това не стига, Скайва разкрива още една тайна – че той е истинският баща на Мия.

След това убийци на Червената църква нападат Ашлин, но тя се спасява благодарение на една позната сенчеста фигура...

Трик – послушник в Червената църква от смесена айт-рианско-дюимерска кръв, също и бивш любовник на Мия. Убит от Ашлин Ярнхайм като част от плана ѝ да залови Духовенството, а трупът му е изхвърлен от склоновете на Тихата планина.

Трик очевидно се връща към живот, макар и в една по-тъмна, по-магическа форма. Явява се на Мия в некропола на Галанте и я предупреждава с гатанки, без да разкрива самоличността си. По-късно спасява Ашлин от убийците на Червената църква.

Как се е върнал от царството на Черната майка и защо е спасил момичето, което го е убило... никой не знае.

Старият Меркурио – довереник и ментор на Мия, преди тя да се присъедини към Червената църква. Меркурио е бил църковно Острие в продължение на много години и е служил като епископ на Божигроб. Макар да е неизменно намусен стар досадник, той помага на Мия в плана ѝ да убие Дуомо и Скайва с пълното съзнание, че така ще си навлече гнева на Духовенството.

След финала на Великите игри е заловен от Църквата и отведен в Тихата планина по заповед на...

Юлий Скайва – три пъти избран за консул на Айтрианската република, познат като Сенатора на народа. Консулският пост обикновено се дели между няколко сенатори, но

след бунта на Кралесъздателя отпреди осем години Скайва управлява Сената еднолично.

Юлий използва бунта като претекст да удължи мандата си, освен това заговорничи с Червената църква с цел да си присвои титлата император и да си осигури доживотна извънредна власт над републиката. Осъдил е на смърт бащата на Мия, обрекъл е на същото любовницата си, майката на Мия, която умира във Философския камък, откраднал е невръстното братче на Мия, а нея е наредил да удавят в канала, макар да е знаел, че е негова родна дъщеря.

Няма достатъчно обидна дума, с която да го опишем.

Но като говорим за обидни думи...

Друсила – Господарката на Остриетата в Червената църква и въпреки преклонната си възраст – една от най-опасните убийци в републиката. Макар да се пише вярна на Ния, Черната майка, Друсила всячески помага на консул Скайва да заграби властта в Айтрийската република.

Господарката на Остриетата не харесва Мия още откакто тя се провали на изпитанията за послушници. Логично би било да предположим, че последвалите предателства от страна на Мия не са подобрили мнението ѝ за нея.

Солис – Почитан отец и шахид на песните, майстор на стоманата и най-намусеният човек сред живите. Сляп е, но това не му пречи да върти меча. Навремето Солис е бил затворник във Философския камък, единственият оцелял от кървавия ритуал с цел намаляване броя на затворниците, известен като Спускането – осъдените били насърчавани да се избиват един-друг в замяна на свободата си. На тази победа Солис дължи името си, което на древноашкахски означава „Последния“.

Мия поряза лицето му при първата им тренировка в Тихата планина и като наказание той ѝ разряза ръката. Макар че лесно би могъл да заличи белега от порязването, Солис предпочете да го запази, както и неприязънта си към надвиглото го момиче.

Паякоубийцата – шахида на истината и майсторка на отровите. Мия беше сред най-надарените ученички на Паякоубийцата, но не остана задълго нейна любимка, дори преди да предаде учението на Църквата.

Ако някога Паякоубийцата ви предложи чаша златнопиво, съветът ми е да откажете.

Мишелов – майстор на кражбите и шахид на джобовете. Очарователен тип с младо лице и стари очи, има склонност да носи женско бельо.

Мишелов не хранеше неприязън към Мия преди предателството ѝ, но след последните ѝ издънки тя най-вероятно е изпаднала от списъка му с подаръци за Великия десятък.

Аалеа – майсторка на тайните и шахида на маските. Красива изкусителка. Бройката на убитите от нея отстъпва само на резките върху таблата на леглото ѝ.

Тя доста харесваше Мия преди предателството ѝ, но истината е, че никой член на църковното Духовенство не се е сдобил с поста си заради сантименталност.

Мариел – една от двамата магьосници албиноси на служба в Червената църква. Мариел е тъкачка на плът, форма на древна магия, практикувана в погиналата Ашкахска империя. Тя умее да оформя кожа и мускули все едно са глина, но плаща ужасна цена за изкуството си – собствената ѝ плът е

зверски деформирана и не се поддава на промяна.

Освен че изглежда ужасно, Мариел, види се, изпитва твърде топли чувства към своя брат Адонай.

Адонай – вторият магьосник, който служи в Тихата планина. Той е говорител с кръвта, тоест владее човешката кръв и може да прави разни неща с нея – да изпраща съобщения, да я манипулира със силата на мисълта си и да пренася хора и умрели предмети през басейните с кръв в параклисите на Червената църква. Благодарение на Мариел и нейното изкуство красотата му е несравнима.

Адонай уби Осрик, брата на Ашлин, по време на луминатската атака срещу Планината и има кръвен дълг към Мия, която му спаси живота. Този дълг още не е платен.

„Дължи ти се кръв, малка вранке. И с кръв ще се плати.“

Елий – летописец на Тихата планина. Елий е господарят на великия атенеум на Червената църква – гигантска и постоянно растяща библиотека, приютяваща книги, които са били унищожени, изгубени в дебрите на времето или изобщо не са били написани. Той води борбата с огромните хищни книжни червеи, които бродят в мрака между рафтовете с книги, а задачата му се усложнява допълнително от факта, че като всичко друго в библиотеката на Черната майка самият Елий също е мъртъв. Е, и това е някакъв живот...

Наев – Ръка от Червената църква, която се занимава с транспортирането на продоволствие през Шепотната пустош в Ашках. След известни първоначални затруднения двете с Мия стават приятелки и довереници.

Гласкана от ревност заради връзката на Наев с брат ѝ Адонай, тъкачката Мариел е обезобразила лицето ѝ. Но

след като Мия осуети нападението срещу Тихата планина, Мариел възвърна красотата на Наев като услуга към своята спасителка. Наев крие лицето си зад було, чувствата – също.

Тих – отлично Острие на Червената църква. Тих очевидно е ням и общува чрез специален език на знаците, наречен Безсловесния.

Макар с Мия да са чиракували заедно и да са си помагали в изпитанията, Тих остава верен на Духовенството. Опитва се да залови Ашлин по тяхна поръка, но момичето избяга с помощта на Трик.

Франческо Дуомо – Велик кардинал от Църквата на светлината, оглавява Духовенството на Всевиждащия. Макар на пръв поглед да е в съюз с Юлий Скайва, кардиналт и консулт в действителност са върли съперници. Заедно със Скайва и джустикус Маркус Ремус, Дуомо осъжда на смърт предводителите на Кралесъздателския бунт, сред тях и Дарий, бащата на Мия.

Може да се каже, че Мия прие лично постъпките на кардинала – подрязва брадата му чак до костта пред стохиялна вресяща публика.

Алин Корвере – майка на Мия, известна с политическите си амбиции. За една бройка да свали Айтриянската република. Бракът ѝ с джустикус Дарий е бил продиктуван от приятелство и политическо единомислие. В действителност Алин е била любовница на Юлий Скайва, от когото ражда две деца – Мия и Йонен.

Въпреки любовната ѝ връзка със Скайва консулт без колебание ѝ бие шута след неуспешния бунт на съпруга ѝ. Алин е хвърлена във Философския камък, където умира в

лудост и мизерия.

Мия едва отскоро знае, че майка ѝ не е била достопочтената съпруга, за каквата я е смятала.

Дарий Корвере, Кралесъздателя – човекът, когото Мия е смятала за свой баща. Бивш джустикус на легиона на луминатите, Дарий влиза в заговор със своя любовник генерал Гай Максиний Антоний с цел Антоний да бъде коронясан за крал на Айтрия.

Уви, със съдействието на Червената църква двамата са заловени в навечерието на битката и Дарий е обесен до своя желан крал Антоний.

Малко ще е да се каже, че Мия приема смъртта му зле.

Йонен Корвере – невръстното братче на Мия. Макар да се води умрял заедно с майка си, той, оказва се, е бил отгледан като законороден син на Скайва под името Луций. Съпругата на Скайва, Ливиана, явно не е в състояние да му роди деца.

Йонен няма представа кои са истинските му родители, не помни истинското си име, нито че има сестра.

Фуриян – Непадналия, шампион на колегиум „Ремус“. Фуриян беше здрачин като Мия, способен да подчинява сенките на волята си. Той обаче си нямаше спътник и отричаше таланта си, защото го смяташе за мерзост.

Мия уби Фуриян в кулминацията на Венатус Магни. В мига на смъртта му ѝ се яви видение на нощно небе с голяма светла сфера, придружено от думите: „Многото бяха един. И пак ще бъдат“.

След това Мия си даде сметка, че сянката ѝ е двойно по-тъмна.

МРАКОЛУНИЕ

Сидоний – бивш луминат, служил под командването на Дарий Корвере. Прогонен от легиона, след като отказал да участва в предстоящия бунт на генерал Антоний срещу Сената. Продаден в робство, по-късно той е купен от колегиум „Ремус“ и се бие като гладиат във Венатус Магни.

Когато Мия е продадена в същия колегиум, Сидоний научава коя е в действителност и я взема под крилото си, влиза в ролята на неин по-голям брат. Притежава маниерите на коза и сърцето на лъв.

Соколите на Ремус – Пеещата сабя, Брин, Пробуждащия вълните, Касапина, Феликс и Албанус – гладиати от колегиум „Ремус“, приятели и съюзници на Мия по време на игрите. Макар че привидно Мия предава всички и ги избива до крак, в действителност урежда бягството им от Божигроб.

Понастоящем Соколите от „Ремус“ се развяват някъде из Айтрия и най-вероятно са пияни до козирката.

Аа – главният бог в айтрийския пантеон, Бащата на светлината, наричан още Всевиждащия. Трите слънца, познати като Саан (Виждащия), Сааи (Знаещия) и Шиих (Наблювателя), са неговите очи и поне едно от тях обичайно присъства в небесата, в резултат на което истинска нощ, известна под името пъленмрак, настъпва в републиката само за една седмица на всеки две и половина години. По времето на този разказ истинската светлина – когато и трите слънца греят на небето – е налице и към края си.

Наближава пъленмрак, благородни ми приятели.

Тсана – Девата на Огъня, Онази, що изгаря греховете ни, Чистата, Пазителката на жените и воините, първородната

дъщеря на Аа и Ния.

Кеф – Девата на Земята, Онази, що вечно спи, Огнището, Пазителката на мечтателите и глупците, втората дъщеря на Аа и Ния.

Трелена – Девата на Океаните, Онази, която ще изпие света, Ориста, Пазителка на моряците и мошениците, третата дъщеря на Аа и Ния, близначка на Налипс.

Налипс – Дева на Бурите, Онази, що помни, Милостивата, Пазителка на лечителите и водачите, четвъртата дъщеря на Аа и Ния, близначка на Трелена.

Ния – Гърлото, Майката на нощта и Нашата дева на благословеното убийство. Сестра и съпруга на Аа, Ния властва над безкрайния мрак в отвъдното, познат като Пропастта. Първоначално двамата с Аа си делели поравно властта над небесата, но Ния пренебрегнала желанието на съпруга си да му ражда единствено дъщери и родила син. За наказание била прогонена от небето, позволено ѝ било да се връща там само за кратко през няколко години.

А какво станало с техния син? Е, благородни ми приятели, види ми се, че е време за някои отговори.

*Когато всичко е кръв,
кръвта е всичко.*

мото на рода Корвере

КНИГА 1

МРАКЪТ ВЪТРЕ

1

БРАТ

Осем години отрова, убийства и лайна.

Осем години кръв, пот и смърт.

Осем години.

Паднала бе толкова отвисоко. Стискаше братчето си в прегръдка, пръстите ѝ още лепнеха червени. Светлината на трите слънца горе, изгаряща, заслепяваща. Отдолу – водите на наводнената арена, алени от кръв. Тълпата вие, смутена и бясна заради смъртта на своя велик кардинал и своя обичан консул, и двамата мъртви от ръката на най-любимия им шампион. Най-великите игри в историята на Божигроб бяха завършили с най-мерзките убийства в историята на цялата република. На арената цареше хаос. Но наред всичко това, сред крясъците, воя и гнева, Мия Корвере имаше очи и сърце само за триумфа.

След осем години.

Осем шибани години.

Мамо.

Тате.

Направих го.

Убих ги заради вас.

Ударила се бе лошо във водата, а гледките и звуците на божигробската арена изчезнаха някъде горе, над повърхността. Сол изгаряше очите ѝ. Дробовете ѝ горяха. Ревът на тълпата още кънтеше в ушите ѝ. Братчето ѝ Йонен се бор-

ше, удряше я с юмручета, гърчеше се в ръцете ѝ като риба на сухо. Мия различаваше змийските сенки на ураганните дракони, стрелнали се към нея през мътилката. Усмивки като бръсначи и мъртви очи.

Истинската светлина проникваше ослепителна дори под повърхността на водата. Но макар и трите ужасни слънца да бяха в небето, макар Всевиждащия да изливаше цялата си ярост към земята, нейните сенки бяха тук, с нея. Достатъчно тъмни за четирима. Мия се оттласна към сифона на дъното на арената – широкия отвор, през който се изливаше солената вода – и

пристъпи

в

сенките

вътре.

Почувства се зле, замаяна и болна – още усещаше ослепителната светлина на слънцата горе. Потъна като камък с бронята си, натежала от черно желязо и мокри соколски криле. Повлякла Йонен със себе си, тя се удари силно в дъното на тръбата. Разполагаше с броени секунди, имаше само дъха, който бе взела със себе си. А и в плана ѝ не влизаше гърчещо се дете. Продължи по хоризонталната тръба и скоро откри джоб с въздух при изпускателния вентил, точно както беше предсказала Ашлин. Главата ѝ проби повърхността, тя вдиша жадно и побърза да издърпа брат си. Момчето се разкашля, а после нададе пронизителен писък, мятеше се и я налагаше с пестници.

– Пусни ме, момиче!

– Престани! – изхриптя Мия.

– Пусни ме ма!

– Йонен, спри, моля те!

Прихвана детето така, че да притисне ръцете му и да сло-

жи край на ударите, ако не друго. Уви, писъците му продължиха да отекват в тръбата над главата ѝ. Притиснала брат си с една ръка, Мия поведе борба с каишките и закопчалките на бронята си. Разкопчаваше несръчно отделните елементи и така, парче по парче, сменяше кожата си. Захвърляше обвивката на гладиата, убийцата, щерката на отмъщението, изстъргваше последните осем години от костите си. Заслужавало си бе. От началото до края, всичко. Дуомо беше мъртъв. Скайва – също. А Йонен, нейната плът и кръв, бебето, което отдавна би трябвало да лежи в гроба...

„Малкото ми братче е живо.“

Момчето риташе, мяташе се, хапеше. Не ронеше сълзи за мъртвия си татко, а се гърчеше в нажежена до червено ярост. Мия бе живяла с убеждението, че момчето е мъртво отдавна, угаснало нейде във Философския камък заедно с майка ѝ и последната ѝ надежда. Но и да бе хранила някакви съмнения относно родството си с малкия, то кървавата ярост на детето го бележеше отвъд всяко колебание като син на майка ѝ.

– Йонен, чуй ме!

– Казвам се Луций! – писна той и гласчето му отекна в желязото.

– Добре, Луций, чуй ме!

– Няма! Ти уби баща ми! Уби го!

Жалост набъбна в гърдите ѝ, но Мия стисна зъби.

– Съжалявам, Йонен. Но твоят баща... – Поклати глава, вдиша дълбоко. – Виж, трябва да се махнем, преди да са източили арената. Ураганните дракони* ще минат оттук на път към морето, не разбираш ли?

* От трите породи дракони, които се срещат във водите на Айтрия – белите, саблените и ураганните, – ураганните дракони са без съмнение най-глупавите. Поглъщат буквално всичко, което се събере в устата им, включително други ураганни дракони и собствените си малки. Пълен списък на прелюбопитните неща, откривани в търбусите им, се пази в зооложките архиви на Железния колегиум и включва, не в азбучен или друг някакъв ред, следното (но не само):

- Ми нека дойдат. И дано те изядат!
- ... О, МАЛКИЯТ МИ ХАРЕСВА...
- ... *защо ли това не ме учудва...*

Момчето се обърна към тъмните силуети, които се сливаха върху стената до тях. Въздухът в малкия джоб започваше да изстива. Една котка, направена от сенки, и вълчица, направена от същото, се взираха в него със своите не-очи. Господин Благ преценяваше с поглед детето и махаше с опашка. Затъмнение само килна глава и потръпна леко. Йонен се укроти за миг, впери големите си тъмни очи първо в спътниците на Мия, после и в момичето, което го стискаше в прегръдките си.

- Ти също ги чуваш... – промълви детето.
- Аз съм като теб – кимна Мия. – Еднакви сме.

Момчето я гледаше втренчено и вероятно изпитваше същото гадене, глад и ненаситен копнеж, които измъчваха Мия. Тя сведе поглед към него и съзри напълниха очите ѝ. Толкова изминати пътища, толкова години...

– Ти не ме помниш – прошепна тя с пресекващ глас. – Беше още пеленаче, когато те взеха от нас. Но аз те помня.

За миг едва не се предаде на чувствата. Съзри по миглите и хлип в гърлото. Спомен за момченцето в пелени върху майчиното легло в нощта, когато баща ѝ умря. Лежи там и я гледа с големите си тъмни очи. А тя му завижда, че е твърде малък, за да разбере как е свършил баща им и техният свят заедно с него.

-
1. Пълн комплект желязна броня;
 2. Голям кожен стол;
 3. Двуметров трион за дърводобив;
 4. Цяла фамилия (вероятно вбесени) таралежи.

Този им навик да поглъщат всичко що-годе интересно им е спечелил сред айтрианските рибари прякора „канавките на морето“, защото, като уловиш ураганен дракон и му срежеш гърбуха, вероятно ще намериш вътре всякакви чудати...

Абе, сещате се. – Б.а.

МРАКОЛУНИЕ

„Само дето той не е бил баща на Йонен, оказва се...“

Мия поклати глава и замига да прогони омразните сълзи.

„О, мамо, как си могла...“

Гледаше момчето онемяла. Неспособна да раздвижи челюсти, да издиша през гласните си струни, да оформи с устни думите, които горяха в гърдите ѝ. Очите му бяха студено-черни като нейните, косата – индиговочерна като нейната. Мия виждаше в него майка си толкова ясно, все едно я гледаше в огледало. Но отвъд тази безспорна прилика имаше нещо във формата на малкото му носле, в линията на закръглените бузки...

Виждаше и него.

„Скайва.“

– Казвам се Мия – успя да изрече най-сетне. – Аз съм ти сестра.

– Аз нямам сестра – изсъска момчето.

– Йон... – започна Мия, после спря, облиза устни и усети вкус на сол. – Луций, трябва да тръгваме. Ще ти обясня всичко, кълна се. Но тук не можем да останем, опасно е.

– ... ВСИЧКО ЩЕ БЪДЕ НАРЕД, ДЕТЕ...

– ... *дишай спокойно...*

Мия видя как нейните демони се приплъзват в сянката на момчето и започват да се хранят със страха му, както правеха за нея от години. Но макар паниката в очите му да намаля, гневът му сякаш се изду, мускулите в тънките му ръчички станаха на въжета. Взе да се мята отново, успя да измъкне едната си ръка и я одра по лицето.

– Пусни ме! – викаше то.

Мия изсъска, когато палецът му намери окото ѝ, и дръпна рязко глава с ръмжене.

– Престани! – повиши глас тя. Търпението ѝ се изчерпваше.

– Пусни ме!

– Щом не щеш да стоиш мирно, аз ще те накарам!

Притисна го силно към тръбата на една ръка разстояние и го остави да рита и плюе. Разбираше гнева му, но точно сега нямаше време да се занимава с наранените му чувства. Разкопча останалите катарамии със свободната си ръка и изхлузи дългите кожени каиши, които държаха на място нагръдника и нараменниците ѝ. Остана по ботуши, кожената риза с капси и окъсаната, оцапана с кръв туника отдолу. А после откачи кожените каиши – два, един за китките на брат си и един за глезените му – и го овърза като прасе за заколение.

– Остави м... пфсн ммф!

Врясъците му утихнаха, щом Мия стегна друг каиш около устата му. После взе момчето на ръце, стисна го силно и го погледна право в очите.

– Сега ще плуваме – каза тя. – На твое място не бих си хабила дъха за викове.

Тъмните очи се взряха в нейните с дива омраза. Но явно Йонен беше запазил достатъчно връзка със здравия разум и след като се блещи насреща ѝ още миг-два, отстъпи и си пое дълбоко въздух. Мия го повлече надолу и заплува.

Половин час по-късно изплуваха в сапфирена вода под звуците на камбани.

С Йонен в ръцете, Мия беше преплувала през огромните резервоари под арената, през еквивия мрак в тръбите на гигантския мекверк, поемаше си дъх при всяка възможност и накрая течението я изплю в морето на няколкостотин крачки северно от пристанището при Ръката с Меча. През цялото време Йонен не пропускаше шанс да се облещи насреща

й, овързан като пролетно агне и със запушена уста.

Беше й гадно, че се е наложило да го овърже така, собствената й плът и кръв, но не знаеше какво друго да направи. Не би могла да го зареже горе, на подиума на победителя до труповите на баща му и Дуомо. Не би могла да го остави къде да е. От друга страна, сложните планове, които бяха измислили с Ашлин и Меркурио, не включваха боричкане с деветгодишно, чийто баща е убила пред очите му.

„Неговият баща.“

Тази мисъл заплува в главата й, твърде тъмна и тежка, за да спре задълго погледа си върху нея. Избута я настрани и се фокусира върху по-неотложни неща – да стигнат някак до плиткото. Аш и Меркурио я чакаха на „Песента на сирената“, бърза галера в пристанището на Ръката с Меча. Колкото по-бързо се измъкнеха от Божигроб, толкова по-добре. Слуховете за убийството на Скайва щяха да плъзнат като горски пожар и Червената църква щеше да научи – ако не го бяха разбрали вече по друг начин, – че най-богатият им и всемогъщ патрон е мъртъв. С други думи, много скоро буря от ножове и лайна щеше да се стовари върху главата на Мия.

Плуваше към пристанището и мятеше по някой поглед към улиците на Божигроб – целият град се гърчеше в хаос. Катедралите биеха на умряло. Хора излизаха от кръчмите и къщите си, смутени, гневни и ужасени, а мълавата за убийството на Скайва се разливаше из Града на мостовете и костите като кръв по вода. Легионери имаше навсякъде, доспехите им лъщяха под безмилостния пек.

Покрай цялата паника и всеобща тревога малцина забелязаха окъсаната и кървяща млада робиня, която плуваше бавно към брега, прегърнала момченце. Като заобикаляше внимателно гондолите и лодките при вдадените кейове на Ръката, Мия стигна до сенките под дългата дървена променада.

– Ще се скрием тук за малко – прошепна тя на брат си. – Няма да виждаш, но не се плаши, ясно?

Момчето само я погледна ядно, тъмни къдрици лепнеха по очите му. Мия разпери пръсти и придърпа мантията от сенки около двама им. Никак не беше лесно при тази светлина, която се лееше от небето – ярка до заслепяване и жежка. Но макар сега спътниците ѝ да придружаваха Йонен, сянката под Мия беше два пъти по-тъмна, отколкото преди смъртта на Фуриян. Контролът ѝ върху мрака беше по-силен. По-добър. По-близък.

Сети се за видението, явило ѝ се, докато убиваше Непадналия пред очите на полудялата тълпа. Небето не беше ярко и светло тогава, а черно като катран и полазено от безброй звезди. А точно над главата ѝ – съвършен светъл кръг.

Приличаше донякъде на слънце, но... не точно.

„Многото бяха един. И отново ще бъдат.“

Така поне беше казал гласът, който Мия чу тогава. Като ехо на посланието, изречено от онова безогнищно привидение с остриетата от гробнакост, което ѝ беше спасило кожата в галантийския некропол.

Мия не знаеше какво означава това. Не бе имала учител, който да ѝ обясни какво е да си здрачин. Така и не бе намерила отговор на огромната гатанка в живота си – каква е тя. Не знаеше. Не би могла да знае. Но едно нещо знаеше със сигурност – че нова сила е потекла в жилите ѝ след смъртта на Фуриян.

Не знаеше как и защо, но сега беше... повече.

Светът потъна в сумрак извън мантията от сенки, а двамата с Йонен избледнях до невидими щрихи върху акварела на света. Йонен присви очи в мрака под мантията, гледаше я с нескрито подозрение, но поне не се мятеше. Следвайки прошепнатите указания на господин Благ и Затъмнение,

МРАКОЛУНИЕ

Мия се изкатери по обраслата с ракообразни стълба и стъпи на крайбрежната променада, стиснала брат си под мишка. Свря се в сянката на един плоскодънен траулер, седна с кръстосани крака, мокра до кости, прегърнала брат си, и зачака.

Господин Благ се появи в сянката при краката на Йонен и започна да ближе прозрачната си лапка. Затъмнение се отдели от сянката на момчето и се очерта черна върху корпуса на траулера.

– ... **ЩЕ СЕ ВЪРНА...** – изръмжа не-вълчицата.

– ... *ще ми липсваш...* – прозина се не-котката.

– ... **КОЛКОТО ЩЕ ТИ ЛИПСВА ЕЗИКЪТ, КОГАТО ГО ИЗТРЪГНА ОТ УСТАТА ТИ?...**

– Я престанете – изсъска Мия. – А ти не се бави, Затъмнение.

– ... **КАКТО ТИ Е УГОДНО...**

Сенчестата вълчица потръпна и изчезна, приплъзна се по пролуките между дъските на променадата и се изгуби при стената на пристанището.

– ... *мразя го тоя помияр...* – въздъхна господин Благ.

– Да, да, все същото – измърмори Мия. – Казвал си го сто пъти вече. Хиляда.

– ... *само толкова? едва ли...*

Въпреки умората Мия се усмихна.

Господин Благ продължи да се мие – действие, лишено от всякакъв смисъл, – а Мия седеше, гушнала брат си. Минутите се точеха бавно, всички мускули я боляха, солената вода смъдеше в раните ѝ, а слънцата напичаха безмилостно. Беше изтощена до смърт, кървеше от десетки рани след изпитанията на арената. Адреналинът от победата се отливаше, на негово място идваше умора. Умора до мозъка на костите. В рамките на един ден беше участвала в две сериозни битки, помогнала бе на другарите си гладиати от колегиума да из-

бягат от робство, убила бе десетки, сред тях Дуомо и Скайва, спечелила бе най-великото състезание в историята на републиката, видяла бе успешния край на всичките си планове.

А сега усещане за празнота се наместваше в гърдите ѝ и прогонваше възторга. Изтощение, от което ръцете ѝ трепереха. Мечтаеше си за меко легло, цигарило и вкуса на албарийско златнопиво по устните на Ашлин. Мечтаеше си костите им да се слоят, а после да спи хиляда години. Но под всичко това, под копнежа, умората и болките, Мия осъзна, че сведеше ли поглед към брат си, изпитваше...

„Глад.“

Като онзи, който бе изпитвала в присъствието на лорд Касий. И на Фуриян. Усетила го бе и когато видя за пръв път момчето върху раменете на баща му на победителския подиум. Усещаше го и сега – копнежът на една загадка, която търси липсващите си парченца.

„Но какво означава?“ – питаше се тя.

„Изпитва ли същото Йонен?“

– ... *имам лошо предчувствие, мия...*

Шепотът на господин Благ откъсна погледа ѝ от тъмната главичка на Йонен. Сенчестата котка вече не се преструваше, че си мие лапичката, а се взираше към Града на мостовете и костите от сянката на детето.

– Какво толкова? – измърмори тя. – Приключихме. И като теглим чертата, всичко мина добре. Така де, не се валяме по гръб с бозките нагоре.

– ... *какво значение има накъде ти сочат гърдите?...*

– Питаш, защото си нямаш.

Господин Благ погледна към момчето.

– ... *обаче си имаме непредвиден багаж...*

Йонен изломоти нещо нечленоразделно изпод каишката на устата си. Нещо неприятно, без съмнение. Мия не откъс-

МРАКОЛУНИЕ

на поглед от сенчестата котка.

– Излишно се тревожиш – каза му тя.

– ... а ти не се тревожиш достатъчно...

– И кой е виновен за това? Нали ти си тъпчеш гърбуха със страховете ми, уважаеми.

Демонът кривна глава, но не каза нищо. Мия чакаше мълчаливо, вперила поглед в града през воала от сенки. Звуците на столицата се чуваха приглушени заради мантията, цветовете се сливаха в каша от бели и теракотени оттенъци. Но Мия все пак чуваше призивния кънтеж на камбаните, тропота на тичащи хора, уплашени викове в далечината.

– Консултът и кардиналтът са убити!

– Убийци! – чу се врясък. – Убийци!

Мия сведе очи към Йонен и го видя да я гледа с нескрита ненавист. Знаеше какво си мисли, все едно го е изрекъл на глас.

„Ти уби баща ми.“

– Той хвърли майка ни в затвора, Йонен – каза му тя. – Остави я да умре в агония във Философския камък. Уби моя баща и още стотици други. Не помниш ли как те хвърли към мен на победителския подиум, за да спаси собствената си кожа? – Поклати глава и въздъхна. – Съжалявам. Знаем, че ти е трудно да разбереш. Но Юлий Скайва беше чудовище.

Момчето се изви внезапно и заби чело в брадичката ѝ. Мия си прехапа езика, изпсува и стегна хватката си около него. Йонен се мяташе като луд, дърпаше отчаяно мокрите каиши, кожата под тях се разкървави. Но при всичкия си бяс Йонен все пак беше деветгодишно дете. Достатъчно бе Мия да го удържи, докато силите му не свършат, докато приглушените му викове не пресекнат и той не се отпусне в ръцете ѝ с гневен хлип.

Тя преглътна кръвта от прехапанието си език и го прегърна.

– Рано или късно ще разбереш – прошепна тихо. – Обичам те, Йонен.

Той отново се сгърчи, но бързо се укроти. В последвалото неловко мълчание Мия усети ледени тръпки по гръбнака си. Кожата ѝ настръхна, а сянката ѝ стана по-тъмна... заедно с тихия ръмжащ звук откъм дъските под краката ѝ.

– ... НЕ СА ТАМ... – уведоми я Затъмнение.

Мия примигна, стомахът ѝ се сви. Примижа срещу сиянието на слънцата и надникна към неясното петно на галерата. „Песента на сирената“ се полюшваше мързеливо няколко стоянки по-нататък.

– Сигурна ли си? – попита тя.

– ... ПРЕТЪРСИХ ОТ НОСА ДО КЪРМАТА. МЕРКУРИО И АШЛИН НЕ СА НА КОРАБА...

Мия преглътна шумно. Сол от водата и кръвта лепнеше неприятно по езика ѝ. Планът беше Аш и старият учител на Мия да се срещнат в божигробския параклис, да си вземат нещата, после да тръгнат към пристанището и да чакат Мия на борда на „Песента“. При цялото време, което ѝ бе отнело да преплува разстоянието от арената до океана и после обратно до пристанището...

– Вече трябваше да са пристигнали – прошепна тя.

– ...*шшш*... – долетя откъм краката ѝ. – ... *чуваш ли това?*...

– Кое?

– ... *звучи като... гърди, които сочат към небето...*

Мия се намръщи. Не ѝ беше до шег и закачки. Преметна през рамо мократа си коса. Сърцето ѝ биеше учестено, мислите ѝ препускаха. Невъзможно бе Меркурио и Аш просто да са закъснели... Животът на всички им зависеше от точността.

– Нещо лошо е станало...

– ... МОГА ДА ИДА ДО ПАРАКЛИСА...

МРАКОЛУНИЕ

– Не. Ако тя... Ако те... – Мия прехапа долната си устна и се изправи с мъка на крака въпреки изтощението. – Ще отидем заедно.

– ... *въпреки допълнителния багаж?*...

– А какво, да го оставим тук ли, господин Благ? – сопна се Мия.

Не-котката въздъхна.

– ... *а цицките се вирват все по-нагоре*...

Мия погледна към брат си. Момчето сякаш бе изгубило желание за борба – поне временно, – мусеше се, трепереше и мълчеше. Беше мокро като кокошка, тъмните му очи – прибулени от гняв. Но благодарение на господин Благ поне не се страхуваше. Мия разкърши плещи, вдигна Йонен и го метна на рамо. Примижа – момчето тежеше като чувал с тухли, а костеливите му лакти и колене я ръгаха на най-неподходящите места. Но след месеците тренировки в колегиума Мия беше корава като щавена кожа и знаеше, че въпреки нараняванията си ще се справи за известно време с допълнителната тежест. Странният квартет пое с бавна крачка под прикритието на сенчестата мантия от кея към пълната с хора променада. Водата се плискаше нежно под краката им.

Следвайки прошепнатите указания на своите спътници, промъквайки се покрай патрули от легионери и луминати, Мия незабелязано стигна до улиците отвъд пристанището. Превита под тежестта на братчето си, тя навлезе в зайчарника от задни улички на Божигроб. Сърцето биеше шеметно в ушите ѝ, червата ѝ правеха бавни студени салта. Затъмнение вървеше напред в ролята на разузнавач. Господин Благ още яздеше Йонен. Останала без спътниците си, Мия сама се бореше със страховете и гадаеше какво може да е забавило Меркурио и Аш.

„Луминатите?“

„Духовенството?“

„Какво може да се е объркало?“

„Богиньо, ако ги е сполетяло нещо лошо заради мен...“

Групичката мина дебнешком през възтесни пресечки, прекоси малки мостове и канали и накрая стигна до портите от ковано желязо на градския некропол. Мия стъпваше почти безшумно по чакъла, протегнала една ръка напред, почти сляпа под покрива на мантията. Едва доловим сред канонадата на камбаните, шепотът на Затъмнение я насочваше по витите алеи между гробниците, покрай величествени мавзолеи и покрити с мъх надгробни плочи. В едно обрасло с гъсти лози къоше на старата част от некропола Мия влезе през врата с релефни изображения на човешки черепи. От другата ѝ страна имаше проход към костниците.

Тук, слава на богинята, блясъкът на ужасните слънца не стигаше. Мия си отдъхна и чак сега усети как потта смъди в раните ѝ. Свали мантията от сенки, а после и Йонен от рамото си. Малкият не беше лек и когато го остави на пода на параклиса, краката и гръбнакът ѝ сякаш въздъхнаха от облекчение.

– Ще ти развържа краката – предупреди го тя. – Ако се опиташ да избягаш, пак ще те вържа, но по-стегнато.

Момчето мълчеше зад каишката през устата си и я гледаше намусено как кляка да охлаби кожената ивица на глезените му. Недоверие грееше в тъмните му очи, недоверие и все същият силен гняв, но поне засега Йонен кротуваше. Мия прокара освободената каишка през онази, която стягаше китките му, изправи се и поведе момчето след себе си като сърдита хрътка на къса подгизнала каишка.

Вървеше тихо между рафтове с ребра и бедрени кости – останките на градската безименна беднотия, неспособна да си позволи мавзолей или дори обикновен гроб с плоча отго-

ре. После дръпна един скрит лост, отвори тайна врата сред пращните кости и най-сетне се озова в параклиса на Червената църква.

Продължи по витите коридори между скелетите на отколешни покойници. Йонен подтичваше след нея и зяпаше с почуда безбройните кости наоколо. С почуда, но не и с възголям страх заради господин Благ, който се движеше в сянката му и изпиваше каймака на ужаса в този град на мъртвите.

Коридорите тънеха в мрак.

В тишина.

Празни.

„Нещо не е наред.“

Мия го долови веднага. Подуши го във въздуха. Смътната миризма на кръв не беше необичайна в параклис на Нашата дева на благословеното убийство, но не и остатъчният дъх на смъртоносна бомба и изгорял пергамент.

Параклисът беше твърде, твърде тих, въздухът – твърде, твърде неподвижен.

Подозрителна по природа, Мия придърпа Йонен към себе си и заметна и двамата им с мантията от сенки. Продължи бавно напред слепешката. Дишането на Йонен ѝ се струваше твърде шумно в пълната тишина наоколо, каишката се хлъзгаше в потната ѝ ръка. Напрягаше до болка слух за най-тихия звук, но мястото изглеждаше празно.

Мия спря в един коридор с подредени покрай стените кости, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Разбра, миг преди да чуе предупредителното ръмжене на Затъмнение:

– ... ОТЗАД...

Камата просветна в мрака, сребристотъмна като отрова. Мия се изви, влажната ѝ коса излющя като дълга тъмна панделка, гръбнакът ѝ оформи съвършена дъга. Острието про-

фуча на косъм от брадичката ѝ. Тя се подпря за миг в пода със свободната си ръка, отгласна се обратно, сърцето ѝ биеше като лудо.

Мислите ѝ препускаха, челото ѝ се бърчеше в недоумение. Под мантията си от сенки тя беше почти сляпа, да, но... външният свят трябваше да е също толкова сляп за нея.

Сляп.

„О, богиньо!“

Той се появи от мрака безшумно въпреки едрата си снага. Сивата кожена туника се изпъваше по широките му плещи. Ножницата висеше празна на кръста му, тъмната кожа ецвана с релефни концентрични кръгове, напомнящи очи. Трийсет и шест малки белега на ръката му над китката – по един за всеки живот, отнет в името на Червената църква. Очите му бяха млечнобели както винаги, но веждите му липсваха. Русолявата четина по скалпа му беше препечена до черно като опърлена, а от четирите шипа на брадата му бяха останали обгорени фъндъци.

– Солис!

Лицето му се криеше в сенки, слепите му очи гледаха към тавана. Той измъкна два къси двуостри меча от ножниците на гърба си, и двата тъмни от отрова. И проговори право към Мия, нищо, че мантията би трябвало да я крие:

– Ах ти, шибана дребна предателка!

Мия посегна със свободната си ръка към кинжала от гробнакост. Сърцето ѝ прескочи в ужас – кинжалът беше останал на арената, забит дълбоко в гърдите на консул Скайва.

– Мамка му... – прошепна тя.

2

КОСТНИЦИ

Почитаният отец на Червената църква тръгна напред с вдигнати остриета.

– Чудех се дали си достатъчно глупава да се върнеш тук – озъби се той.

Мия стисна по-силно влажната каишка на Йонен. Долови движение, хвърли поглед през рамо и видя стройно момче с невъзможно сини очи да излиза от сенките на некропола. Мъртвешкибледо, с обгорен черен жакет. Два ножа със закривено острие лъщяха в ръцете му, и те черни от отрова.
„Тих.“

– Е? – изсмя се доволно Солис. – Нищо ли няма да кажеш, кутре?

Мия мълчеше упорито и се чудеше как Солис долавя присъствието ѝ под мантията. По звука? Или надушва кръвта и потта ѝ? Така или иначе, тя беше изтощена, невъоръжена, ранена, изобщо не беше в състояние да се бие. Долови страха, който се разливаше студен в червата ѝ, господин Благ се прехвърли от сянката на Йонен в нейната да го потуши. И веднага щом демонът се изниза от тъмното в краката му, малкият Йонен изрита Мия в пищялките и издърпа ръката си от потната ѝ хватка.

– Йонен! – извика тя.

Момчето се обърна и хукна. Мия се пресегна да го хване. А Солис вдигна късите си мечове, наведе глава и нападна.

Мия се люшна настрани, единият меч на шахида извиси-
тя край бузата ѝ, а Тих я погна в гръб. Тя се завъртя на пета,
захвърли мантията и насочи сенките към краката на мом-
чето. Тих се спъна и падна, докато Мия се навеждаше да
избегне поредния замах на шахида. Погледна към хладния
мрак на коридора зад Солис и видя Йонен да бяга по пътя,
по който двамата бяха дошли. Стисна здраво зъби,

пристъпи

в мрака

зад Солис

и хукна по коридора след брат си.

– Йонен, спри!

Затъмнение изръмжа предупредително, Мия се изви и
единият от късите мечове на Солис профуча на косъм от нея.
Заби се в костите покрай стената миг преди Мия да свърне зад
остър завой и затрептя, уловен в хватката на отколешен череп.
Мия стисна пътьом дръжката му, измъкна го със силно дръп-
ване, прехвърли го в лявата си ръка и продължи да тича.

Йонен търчеше с всички сили, но малките му крачета не
можеха да се мерят с нейната крачка. Мия го настигаше по
коридора, когато момчето погледна през рамо и хукна още
по-бързо. Ръцете му бяха вързани, но беше успял да свали
каишката от устата си и моментално се разкрещя, щом Мия
го настигна и го стисна под мишница.

– Пусни ме ма, пусни ме! – викаше той и се гърчеше
яростно.

– Йонен, престани! – изсъска тя.

– Остави ме!

– ... *още ли го харесваш?*... – прошепна господин Благ от-
към сянката на Мия.

– ... ВСЕ ПО-МАЛКО... – отвърна Затъмнение, която бе
минала пред тях.

МРАКОЛУНИЕ

– ... е, значи вече разбираш какво изпитвам към теб...

– Я да млъквате! – изхъхри Мия.

Свърна зад поредния завой, като едва не се блъсна в рафтовете с кости. Солис и Тих я настигаха. Прелетя през вратата на гробницата, изкачи на бегом стъпалата и се озова под жежкия блясък на трите проклети слънца. Макар господин Благ да се гощаваше щедро със страха ѝ, сърцето ѝ биеше толкова бързо, че беше чудо как още не е изскочило през свитото ѝ гърло.

От сутринта се сражаваше за живота си и не беше в състояние да влезе в двубой с въоръжено Острие на Червената църква и още по-малко с бившия шахид на песните. Със или без опърлени вежди, Солис беше ненадминат в изкуството на меча. При последната им схватка беше отсякъл ръката ѝ от лакътя. Тих също не беше за подценяване, а приятелството им от чирашките дни явно отдавна беше предало богу дух. В неговите очи тя беше предала Червената църква и като всеки предател заслужаваше бавна и мъчителна смърт.

Превъзхождаха я по численост. А и по класа – заради състоянието ѝ в момента.

„Но как, в името на Пропастта, ме вижда Солис?“

Мия пристъпи в сенките да си спечели малко преднина, но при трите опулени слънца в небето и изтощението от Венатус Магни успя да измине само петдесетина стъпки. Закачи пищяла си в една надгробна плоча, залитна и едва не падна. Понечи да се загърне отново с мантията, но се отказа – Солис я усещаше и през нея. А и, откровено казано, беше твърде уморена да се сражава на толкова фронтове – детето, което се гърчеше в хватката ѝ, отчаяното бягство, контрола над мрака. Оглеждаше се отчаяно за някакъв изход.

Покатери се върху ниска мраморна гробница и се прехвърли през оградата от ковано желязо на некропола. При-

земи се тежко от другата страна и за малко отново да изгуби равновесие. Озовала се бе в градината на голям параклис, посветен на Аа, в съседство с дома на мъртвите. От другата страна на църковния двор се виждаше широк павиран път с рехави пешеходци, високи жилищни сгради покрай тротوارите и сандъчета с цветя на прозорците. Параклисиът беше от камък и стъкло, а трите слънца на писаните му прозорци си бяха лика-прилика с истинските в небето.

Черна майко, бяха толкова ярки, толкова жежки, толкова...

– ... мия, внимавай!...

Кинжал излетя от ръката на Тих към гърба ѝ. Мия се изви с вик, кинжалът прониза един кичур от дългата ѝ тъмна коса, прелетя на косъм от белязаната ѝ буза, толкова близо, че да усети вонята на отровата по острието – ухилка, бързодействащ паралистик, получил името си заради сгърчената в грозна усмивка физиономия, която причиняваше. Едно по-дълбоко порязване и Мия щеше да се скове, безпомощна като новородено.

„Искат ме жива“ – осъзна тя.

– Пусни ме, гаднярке! – писна брат ѝ и се замята отново.

– Йонен, моля те...

– Казвам се Луций!

Момчето се гърчеше под мишницата ѝ, риташе колкото може и накрая успя да измъкне едната си ръка от мократа каишка около китките. Ахна и посегна светкавично към лицето на Мия. И сякаш слънцата внезапно угаснаха в небето – целият свят почерня.

Мия се спъна във внезапния мрак. Върхът на ботуша ѝ се закачи в една отчупена плоча и тя политна тежко напред. Падна на земята, удари силно коляното си, ожули длани до кръв. Изскърца със зъби от болка. Брат ѝ също падна, тър-

МРАКОЛУНИЕ

кулна се по чакъла като пищящ чувал с картофи.

После момчето се надигна. Момчето, което Мия бе смятала за мъртво. Момчето, което току-що беше измъкнала от лапите на мъжа, когото то би трябвало да мрази.

– Убийца! – ревна то. – Убийцата е тук!

И си плю на петите към улицата.

Мия примигна, тръсна глава – чуваше тропота на краката му по калдъръма, чуваше виковете му, но не виждаше нищо, нищичко. Осъзна, че незнайно как малкото ѝ братче е увило сенките около очите ѝ толкова плътно, че да я ослепи. Този номер тя така и не беше научила, не ѝ беше хрумвало да го пробва и би се възхитила на изобретателността, демонстрирана от Йонен, ако хлапето не я беше вбесило за пореден път. Дребно лайно такова!

Но сенките бяха колкото негови, толкова и нейни, а смъртта я гонеше по петите. Мия сви пръсти като ноктите на граблива птица и раздра пелената от сенки пред очите си миг преди Почитания отец и неговият мъчалив другар да прескочат желязната ограда и да се приземят в църковния двор зад нея.

Мия скочи на крака, мигаше бързо да прогони мрака. Ръцете ѝ бяха като от глина. Краката ѝ се подгъваха. Обърна се към Солис и Тих и успя с върховни усилия да вдигне откраднатия меч. Сянката ѝ се гърчеше около високите кожени ботуши, двамата убийци се разделиха да я нападнат странично.

– Извикайте стражата! – крещеше Йонен откъм улицата. – Убийцата!

Гражданите въртяха глави да видят за какво е врявата. Жрец на Аа излезе от параклиса, облечен в свещената си роба. Група айтриянски legioneri в края на пресечката обърнаха глави към пищящото дете. Но за всичко това Мия

нямаше време.

Солис се метна към гърлото ѝ, късият меч в ръката му разсичаше въздуха мълниеносно. Отчаяна, Мия почерпи от новата сила във вените си, пресегна се и уви сянката на Солис около краката му. Шахидът политна и изръмжа гневно. Тих хвърли нов нож по Мия, тя извика и го изби във въздуха с меча си сред дъжд от искри. А после се хвърли към мъчливото момче. Трябваше да изравни силите, преди Солис да се е измъкнал от сенчестата ѝ примка.

Тих измъкна рапира от колана си и парира атаката ѝ. Мия го познаваше от краткото им приятелство като послушници в залите на Тихата планина. Знаеше откъде идва, какъв е бил, преди да дойде в Църквата, защо никога не говори. Не защото нямаше език, а защото собствениците на къщата за наслади, където е бил заробен като дете, бяха избили всичките му зъби, за да обслужва по-добре клиентелата.

Мия се учеше на бой с меч от десетгодишна. По онова време Тих още е прекарвал времето си на четири крака върху копринени чаршафи. И двамата бяха тренирали при Солис, вярно, и Тих се беше отличил. Но през последните девет месеца Мия се бе обучавала под камшика на Аркад, Червения лъв на Айтрия, изучавала бе изкуството на гладитите при един от най-великите мечоносци в света. И макар да беше изтощена, ранена, ожулена и натъртена, мускулите ѝ още бяха от желязо, дланите ѝ – в мазоли, силата ѝ – подклаждана час подир час под безмилостния пек на слънцата.

– Стражи! – ревеше Йонен. – Тя е тук! Ей там!

Мия удари ниско, принуди Тих да отскочи настрана, а обратният ѝ удар разцепи въздуха. Момчето го избегна с танцова стъпка, сините му очи мятаха светкавици. Мия вдигна оръжието си, уж за нов удар, а в това време загребва незабелязано прах и мръсотия от земята с върха на ботуша

си – стар гладиатски номер – и го изрита право в лицето на Тих.

Момчето политна назад и мечът на Мия го срязва през гърдите – на косъм да разпори гърдния му кош с все ребрата. Жакетът му и плътта отдолу се разцепиха като вода, но Тих не издаде и звук. Залитна още крачка назад, притиснал ръка към раната, а Мия вдигна оръжието си да го довърши

– ... *мия!*...

Тя се завъртя със стон и успя в последния възможен миг да парира удар, който иначе би разцепил главата ѝ на две. Солис беше срязал ботушите си, оставил ги бе да се гърчат в пипалата на сянката му и сега нападаше Мия бос. Дватамата се сблъскаха, но той беше много по-едър и тежък. Мия полетя назад, падна тежко и ожули дупето и бедрата си върху каменните плочи. Изпсува ядно, скочи на крака и парира бурята от удари, с които я засипа Солис. Опитваше се да мине в атака, потна и отчаяна, дългата черна коса лепнеше по кожата ѝ, господин Благ и Затъмнение се тъпчеха ожесточено със страха ѝ.

– Стражи!

Човекът срещу нея не беше новоизлюпено Острие на Църквата. Ни най-малко. Солис беше най-опасният мечоносец в тяхното паство. Срещу него евтините номера, научени на арената, нямаше да ѝ помогнат. А само умението. И стоманата. И голата кървава воля.

Нанесе свой удар, остриетата им звъннаха под жежките слънца. Белите очи на Солис бяха присвити и фокусирани някъде над лявото ѝ рамо. Сляп, а се движеше така, сякаш наддушваше ударите ѝ от миля разстояние. Притискаше я. Надвиваше я. Изтощаваше я.

Минувачите се бяха стекли пред портите на параклиса като мухи над труп, привлечени от врясъците на Йонен.

Момчето стоеше в средата на улицата и махаше трескаво на отряда легионери, които вече тичаха насам. Мия беше уморена и слаба, врагът имаше числено превъзходство. С други думи, разполагаше с броени секунди, преди ситуацията да се разсипе в локва редки лайна.

– Къде са Ашлин и Меркурио? – простена тя.

Солис се усмихна, мечът му мина на косъм от брадичката ѝ.

– Ако искаш пак да видиш стария си учител, момиче, пушни меча и ела с мен.

Мия присви очи и удари ниско, през коленете на едрия мъж.

– Не ми викай „момиче“, копеле гадно. В твоите уста звучи като псувня.

Солис се разсмя и отвърна с атака, която едва не я обезглави. Тя се изви бързо, потният бретон провисна над очите ѝ.

– А може би го чуваш като псувня, защото така ти се иска, момиче.

– Да, да, смей се – изхъхри тя. – Но какво ще правиш без любимия си Скайва? Когато другите ви работодатели научат, че спасителят на шибаната Република е загинал от ръцете на ваше Острие?

Солис кривна глава и се усмихна още по-широко. Усмивка, от която стомахът на Мия се сви от лошо предчувствие.

– А дали е загинал?

– Спрете! В името на Светлината!

Легионерите нахлуха през портите на параклиса, целите в лъскави доспехи и кървавочервени пискюли на шлемовете. Тих беше паднал на колене, ухилката от откраднатото острие на Мия го беше хвърлила в летаргия. Мия и Солис се дебнеха с вдигнати оръжия, а легионерите бързо ги стягаха в обръч. Центурионът, който ги предвождаше, беше едър и корав като купчина тухли, под лъскавия шлем надничаха

бухлати вежди и гъста брада.

– Оставете оръжията, граждани! – излая той.

Мия погледна към центуриона, към обръча от легионери, към арбалетите, насочени право в гърдите ѝ. Йонен си пробди път през войниците, посочи я и ревна с пълно гърло:

– Това е тя! Убийте я!

– Назад, момче! – изсъска капитанът.

Йонен го изгледа намръщено и се изпъна в пълния си ръст*.

– Аз съм Луций Атикус Скайва – изсъска малкият на свой ред. – Първороден син на консул Юлий Максимилиан Скайва. Тази долна робиня уби баща ми и аз ви заповядвам да я убиете!

Солис кривна леко глава, сякаш чак сега е забелязал момчето. Центурионът вдигна вежда и измери с поглед дребното лордче. Макар и рошав, раздърпан, мокър до кости и с кал по лицето, Йонен все пак беше облечен в пурпурно – цветът на айтриянския нобилитет. Факт, който се набиваше на очи, както и емблемата с трите слънца на луминатския легион, пришита на гърдите му.

– Убийте я!!! – писна момчето и тропна с крак.

Стрелците обреха спусъците на арбалетите си. Центурионът погледна към Мия и си пое въздух да извика.

– Ви...

Хлад заля сцената – легионерите, убийците, тълпата пред портите. Слънцата препичаха зверски, но голата кожа на Мия настръхна. Познат силует се издигна зад войниците, с плащ и качулка и два еднакви меча от гробнакост в черните си като мастило ръце. Мия го позна веднага – същият, който ѝ беше спасил живота в галантийския некропол. Същият, който ѝ бе предал онова странно послание.

* Метър и трийсет. – Б.а.

„Търси Короната на Луната.“

Лицето му гънеше скрито в дебрите на качулката. Дъхът на Мия провисна на бяла пара пред устните ѝ и въпреки жегата тя потрепери зиморничаво.

Без да каже и дума, фигурата удари по най-близкия войник и острието от гробнакост срязва доспехите му като хартия. Останалите се развикаха уплашено и насочиха арбалетите си към нападателя. Фигурата навлезе в редиците им с размахани остриета и легионерите стреляха. Стрелите намериха целта си – в гърдите и корема на незнайния. Но това не го забави. Навалицата пред портите се паникьоса при вида на странния новодошъл, който танцуваше сред войниците и сечеше наред сред пръски от кръв.

Мия се изстреля въпреки умората, сграбчи брат си за тила. Солис се хвърли към нея по неравните плочи на двора и тя вдигна меча си да блокира атаката. Ударите на шахида бяха убийствено бързи, истинско съвършенство. И въпреки усилията ѝ, въпреки бързината ѝ Мия усети как един удар проби защитата ѝ и потъна в рамото ѝ.

Тя се завъртя с вик и изпусна откраднатия меч. Веднага усети ухилката в кръвта си, парализиращ студ, който се разля от рамото надолу по ръката. Изпъшка, протегна ръка с последни сили, уви отново краката на Солис в сянката му, а после се срина по задник, притиснала здраво брат си в прегръдка. Шахидът се спъна, изпсува, опитваше се да отлепи босите си стъпала от земята. Господин Благ и Затъмнение се сляха върху каменните плочи между тях, сенчестата котка съскаше и извиваше гръб, сенчестата вълчица ръмжеше някъде изпод земята.

– ... *назад, копеле...*

– ... ДА НЕ СИ Я ДОКОСНАЛ...

Странната фигура довършваше кървавото си дело зад

МРАКОЛУНИЕ

Мия. Църковният двор приличаше на кланица, насечени трупове се валяха навсякъде, а зяпачите се разбягваха с писъци. От мечовете на новодошлия се стичаше кръв. Той тръгна към тях, спря до падналото момиче и насочи меч а си към гърлото на Солис. Почитаният отец на Червената църква не изглеждаше впечатлен от трите сенчести създания, вперили погледи в него. Оголил зъби в гримаса, той дишаше тежко и дъхът му се кълебеше бял пред устните.

Фигурата проговори, гласът ѝ отекваше странно:

– Майката е разочарована от теб, Солис.

– Кой си ти, демоне? – попита шахидът.

– Наистина си сляп – отвърна фигурата. – Но когато мракът изгрее, ще видиш.

Непознатият коленичи до Мия. Дясната ѝ ръка беше безчувствена, цялото ѝ тяло изтръпваше, едва имаше сили да вдигне глава. Но все още стискаше брат си – след цялата кръв, годините и изминатите разстояния нямаше да го изгуби сега, след като го бе смятала за изгубен. Колкото до Йонен, той се беше смразил от страх, било заради странното привидение, било заради кървавата сеч, която сам бе предизвикал.

Фигурата протегна ръка. Беше черна и лъскава, сякаш потопена в боя. Ръката докосна раненото ѝ рамо, прониза я болка, ледена и черна, чак до сърцето. Тя изсъска през зъби, земята се разлюля под нея, леден световъртеж, който обърна света надолу с главата.

Усети скръб. Болка. Безкраен, самотен студ.

Усети, че пада.

А после спря да усеща каквото и да било.